

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 12C/365/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112226181
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Judita Knociková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3112226181.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Juditou Knocikovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13 o zaplatenie 175,- eur a iné s prísl. takto

rozhodol:

Návrh navrhovateľa zo dňa 24.9.2014 na prerušenie konania **s a z a m i e t a .**

Návrh **s a z a m i e t a .**

Odporcovi **s a n e p r i z n á v a** náhrada trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 24.9.2014 domáhal prerušenia tohto konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods.2 písm. c) O.s.p. do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlúčenia sudcu povereného prejednáváním veci.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Súd zamietol procesný návrh navrhovateľa na prerušenie tohto konania z dôvodu, že na základe hromadných podaní navrhovateľa na Ústavný súd SR a dovolaní navrhovateľa už bolo právoplatne rozhodnuté o námietke navrhovateľa. Ústavný súd SR svojimi viacerými rozhodnutiami a to uznesením zo dňa 12.9.2013, č.k. II. ÚS 436/2013-11, uznesením zo dňa 15.8.2013, č.k. IV. ÚS 501/2013-10, uznesením zo dňa 2.7.2013, č.k. III. ÚS 293/2013-12, uznesením zo dňa 30.4.2013, č.k. I. ÚS 250/2013-10 odmietol hromadné sťažnosti navrhovateľa pre nedostatok právomoci ÚS SR s tým, že o namietaj otázke je oprávnený rozhodnúť najvyšší súd v prípade podania dovolania.

Najvyšší súd SR na základe dovolaní navrhovateľa v jednotlivých veciach (napr. uznesením zo dňa 1.8.2014 sp. zn. 3Cdo 226/2014) rozhodol tak, že dovolanie odmietol z dôvodu, že námietku navrhovateľa považoval za neopodstatnenú. Zároveň poukázal na to, že už takto rozhodol v obdobných veciach navrhovateľa napr. pod sp. zn. 3Cdo 90/2013, 3Cdo 31/2013, 3Cdo 136/2013, 3Cdo 311/2013, 3Cdo 317/2013, 3Cdo 318/2013, 3Cdo 364/2013, 3Cdo 296/2013, 3Cdo 318/2013, 3Cdo 373/2013, 3Cdo 8/2014.

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 29.4.2013, č.k. 12C/365/2012-22 bol návrh navrhovateľa zamietnutý. Na základe odvolania navrhovateľa bolo toto rozhodnutie zrušené uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.7.2014, č.k. 6Co/471/2013-49 a vec bola vrátená tunajšiemu súdu na ďalšie konanie.

Navrhovateľ sa žalobným návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.9.2012 domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 175,-eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 663,84 eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Uviedol, že Okresný súd Trenčín ako exekučný súd prijal žiadosť na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podanú ním zvoleným exekútorom vo veci dlžníka (povinného) X. L. pod sp. zn. súdneho exekútora EX 16221/2011. Oprávnený (navrhovateľ) podal na exekučný súd návrh na zmenu súdneho exekútora. Súd však v zákonnej procesnej lehote 30 dní od jej prijatia nerozhodol o nej podľa § 44 ods.7 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si rozsiahlejšiu spoluprácu s účastníkmi konania. Exekučný súd rozhodol o žiadosti až po uplynutí zákonnej lehoty a bol bezdôvodne nečinný viac ako 385 dní. Navrhovateľ podal na exekučný súd viacej žiadostí o informáciu o stave konania ako aj viacej sťažností na prieťahy v konaní. Navrhovateľ požadoval náhradu majetkovej škody na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslieť len s nepomernými ťažkosťami a nie je možné predložiť zodpovedajúce účtovné doklady, resp. pracovné alebo obchodné zmluvy. Navrhovateľ požadoval majetkovú škodu, ktorá mu vznikla za správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,-eur, za udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,-eur, za administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- eur a za administratívne, poštovné, telekomunikačné poplatky vo výške 15,-eur, spolu 175,-eur. Navrhovateľ dňa 11.6.2014 zdokladoval výšku majetkovej škody znaleckým posudkom na sumu minimálne 31,68 eur. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch požadoval z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie v stanovenej lehote bez zbytočných prieťahov nepovažoval za dostatočné zadostučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a došlo aj k vyvolaniu nasledovných rizík neskorým ukončením procedúry: a) k zániku povinného, b) k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a c) k insolvencii povinného. Navrhovateľ by mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva. Ako ďalšie dôvody na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy uviedol neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, zbytočným omeškaním vzniknutého zániku plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa a vzniku neistoty v plánovaní ďalších podnikateľských postupov a aktivít. Navrhovateľ si uplatňoval primeranú náhradu nemajetkovej ujmy podľa doterajších rozhodnutí Ústavného súdu SR v priemernej výške 663,88 eur za rok, čo je 55,32 eur za mesiac. V prejednávanej veci žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 663,84 eur (663,84 : 55,32 eur = 12 mesiacov). Navrhovateľ podľa 15 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, avšak do podania žaloby odporca pozitívne nereagoval. Žiadal aj náhradu trov konania.

Odporca žiadal žalobu zamietnuť, pretože navrhovateľ nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné na priznanie náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Poukázal na nedostatky žaloby, spočívajúce v tom, že navrhovateľ nedokázal uviesť ani len spisovú značku príslušného exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako dátum doručenia podania na súd a dátum, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody a odkazom na príslušný exekučný spis prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, hoci dôkazné bremeno má znášať navrhovateľ sám. Tvrdenie

navrhovateľa o neznalosti spisovej značky ním namietaného exekučného konania sa nezakladá na pravde, keďže je v predmetnom exekučnom konaní oprávneným a v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať relevantný záujem na tom, aby identifikoval konanie, ktorým mu bola spôsobená škoda. Neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu (teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí) bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (napr. sp.zn. II.ÚS 211/2012, sp.zn. IV.ÚS 366/2012, sp.zn. IV.ÚS 374/2012). Navrhovateľ v danom prípade neoznačil titul nároku na náhradu škody, pričom uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by bolo možné vysvetliť ako nesprávny úradný postup ale zároveň namieta nesprávny postup v podobe prietahov. Z takto formulovanej žaloby nie je teda zrejmé, či si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu pre prietahy, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o poverenie na vykonanie exekúcie alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka prietahov, navrhovateľ neuvádza žiadne kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu; či využil možnosť podania sťažnosti predsedovi súdu na zbytočné prietahy v konaní, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti a odporca má za to, že všeobecnému súdu neprislúcha posudzovať prietahy v konaní. Odporca poukázal na to, že žaloba bola podaná na súde skôr, ako uplynula 6-mesačná lehota na predbežné prerokovanie písomného nároku na náhradu škody, stanovená v § 16 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a poškodený má právo domáhať sa náhrady škody až po uplynutí 6 mesiacov od prijatia jeho žiadosti (prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli doručené odporcovi dňa 23.4.2012), preto je nárok na súde predčasne uplatnený. Odporca poukázal na to, že navrhovateľ neposkytol a to napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré odporca adresoval navrhovateľovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom odporcovi bola doručená len všeobecná odpoveď, kde navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, preukázanie skutočností, čo boli podané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy, resp. ústavné sťažnosti, ani doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, resp. jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ neposkytol nijakú súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať oprávnenosť jeho nárokov a preto odporca - Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa ust. § 4 ods.1 písm. a/ zák.č. 514/2003 Z.z. nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný. Zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote odporca poukazuje ust. § 9 ods.2 zák.č. 514/2003 Z.z. v znení zák.č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu, spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pričom navrhovateľ dosiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky, predpokladanej v tomto ustanovení, nepredložil. Odporca poukázal na to, že z ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 a u ust. § 41 ods.2 písm. d/ Exekučného poriadku vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí o exekučnom titule, ktorým je rozhodnutie rozhodcovského súdu. Čo znamená, že akýkoľvek nárok navrhovateľa, vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011 (účinnosť novely Exekučného poriadku č. 102/2011 Z.z.) nemá žiadnu oporu v zákone. Pred 1.6.2011 § 41 ods.2 písm. d/ Exekučného poriadku znel: „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. V samotnej dôvodovej správe k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods.2 písm. d/ Exekučného poriadku je uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojím autentickým výkladom aj NR SR ako zákonodarný zbor. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“ predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca nepravdivá a § 41 ods.2 písm. d/ exekučného poriadku sa správne aplikoval aj na rozhodcovské rozsudky aj pred 1.6.2011. Odporca poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 16/02, ktorá konštatuje: „Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods.2 Ústavy SR,

ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods.2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy podľa čl.48 ods.2 ústavy (I.ÚS 63/00)“. Z uvedeného vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, týkajúcich sa rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úpravu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Navrhovateľ si v súvislosti so zamietnutím návrhu na vydanie poverenia uplatňuje svoj nárok titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý podľa neho spočíva v nesprávnej aplikácii právnych predpisov. Nesprávnym úradným postupom je porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre postup štátnych orgánov pri ich činnosti a to najmä takej, ktorá nevedie k vydaniu rozhodnutia. Hoci nie je vylúčené, aby škoda, za ktorú štát zodpovedá bola spôsobená nesprávnym úradným postupom realizovaným v rámci rozhodovacej činnosti, avšak pre túto formu zodpovednosti je určujúce, aby nezákonnosť rozhodnutia podľa ust. § 6 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nie je v prípade zamietnutých žiadostí o udelenie poverenia na exekúciu namietaných žalobcom splnená. Predmetné rozhodnutie okresného súdu nemožno považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť / nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázku správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia taktiež nie je namieste posudzovať. Ide o namietanie samotného rozhodnutia a preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Odporca poukázal na skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods.2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Uvedená lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods.2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku) a ak ho v lehote súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa nedá logicky predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Navrhovateľ ďalej uvádza, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal „opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu“. V tejto veci je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3.3.2011 č.k. IV.ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13.10.2011, sp.zn. 3Cdo 146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26.9.2011 sp.zn. 3MCdo 11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29.3.2011 sp.zn. 5Cdo 291/2010 vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodit' všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľskej veci) vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce z platného právneho poriadku, je legitímny. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ poukazuje vo svojom návrhu aj na prieťahy v konaní, odporca odkazuje na ust. § 9 ods.2 zák.č. 514/2003 Z.z. v znení zák.č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho je možné výlučne vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní a to: len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia ani

povinnosť ich preukázania a odporca vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje existenciu prietahov v konaní za preukázanú. Zároveň v súlade s ust. § 19 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. odporca vzniesol námietku premlčania u všetkých žalobou uplatnených nárokov, v ktorých k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť v období pred 23. aprílom 2009, z dôvodu uplynutia zákonom stanovenej 3-ročnej premlčacej doby na uplatnenie práva. Navrhovateľ sa vo svojej žalobe okrem iného domáha náhrady materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom, vymáhanej od povinného. Pre úspešné uplatnenie nároku podľa ust. § 17 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody. Od povinnosti riadne škodu preukázať navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, ktorými navrhovateľ odôvodňuje nesplnenie dôkaznej povinnosti. Pokiaľ ide o škodu, spočívajúcu v istine s príslušenstvom, navrhovateľ nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. Nepreukázal ani existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Vo vzťahu k tvrdeniu navrhovateľa, že nie je možné pohľadávku od dlžníka vymôcť a k tvrdeniu, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevyožiteľnosť pohľadávky odporca poukazuje na to, že rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku *res iudicatae* pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde a poukazuje v tejto súvislosti na judikatúru, napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 31.5.2012 sp.zn. 10CoE 308/2011 alebo Krajského súdu v Žiline z 11.7.2012 sp.zn. 20CoE 94/2012. Navrhovateľ mal možnosť získať iný exekučný titul, napr. podaním návrhu na začatie konania resp. platobným rozkazom, čo neurobil a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobe namieta. Odporca uviedol, že ak by aj nastala situácia, že si toto o právo navrhovateľ uplatní novým návrhom, musel by preukázať, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, požadovanej od žalovanej, (čo nepreukázal ani preukázať nemôže) a že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu; to znamená, že keby nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť navrhovateľ nepreukázal ani nepreukáže a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, zomreli a pod. Odporca je toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik ani výšku škody. V majetkovoprávných vzťahoch fyzických a právnických osôb štát nemôže byť univerzálnym ani singulárnym sukcesorom, preberajúcim zodpovednosť za vzájomné záväzky týchto osôb, pokiaľ je možné uspokojenie týchto záväzkov dosiahnuť inak. Navrhovateľ sa ďalej domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, vo výške 20% z istiny a príslušenstva, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpенý zásah do základných práv a má kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré navrhovateľ uplatňoval podaním návrhu na začatie konania. Odporca poukazuje na znenie ust. § 17 ods.2,3 zák.č. 514/2003 Z.z. a na to, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú v predmetnom konaní irelevantné, keďže si nároky uplatňuje navrhovateľ ako právnická osoba. Samotná judikatúra na tento aspekt poukazuje v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo/675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v súdnom konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Navrhovateľ uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“ bez bližšej konkretizácie. Taktiež navrhovateľ neuviedol, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. Navrhovateľ ďalej zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žaloby nevyplýva a preto odporca nemá za preukázaný ani vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Odporca poukázal na ust. § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka a § 17 ods. 2,3 zák.č. 514/2003 Z.z., pričom so zohľadnením uvedených ustanovení nie je možné priznať žiadnu náhradu nemajetkovej ujmy ani za situácie, ak by boli splnené predpoklady zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu a to pri zohľadnení podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré má navrhovateľ v súvislosti s podnikaním vytvorené a v posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľov a je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. V tejto súvislosti odporca poukázal na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť č. JUST/A3/RM/

kb D (2010) 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi SR pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikaním navrhovateľa dostala sťažnosti od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, kde sa poukazovalo na neprijateľné podmienky u navrhovateľa súvisiace najmä s nákladmi na úver vo výške takmer 100% , ktoré tvoria poplatky na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, sankcie pri nesplnení záväzku vo výške 91,25% ročne a pod. Navrhovateľ je vnímaný verejnosťou ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa považuje odporca za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ak si navrhovateľ uplatňuje náhradu škody voči štátu, ktorá mala vzniknúť práve pri negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa. Navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu a to, že by činnosťou súdu v namietanom exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku škody ani nemajetkovej ujmy a preto neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodu/ nemajetkovou ujmovou. odporca má za to, že navrhovateľ si stav, v ktorom sa ocitol, zaviniť sám, spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä v súčasnosti je zrejmé, že navrhovateľ si uplatňuje ničím neodôvodnené a nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody, alebo nemajetkovej ujmy. Žiadal aj náhradu trov konania.

Účastníci konania sa na pojednávanie dňa 29.9.2014 nedostavili, hoci boli riadne a včas predvolaní. Neúčast' ospravedlnili, pričom odporca súhlasil s pojednávaním v jej neprítomnosti. Navrhovateľ žiadal pojednávanie zrušiť, z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a namietal opätovnú zaujatosť tunajšieho súdu. Z nálezu II.ÚS/436/2013-11 zo dňa 12.9.2013 bolo zistené, že o námietke zaujatosti, ktorú opätovne predniesol navrhovateľ, bolo už Ústavným súdom rozhodnuté tak, že sťažnosť bola považovaná za neopodstatnenú. Súd preto na námietku zaujatosti z tých istých dôvodov, o ktorej už bolo rozhodnuté odvolacím súdom podľa § 15a ods. 4 O. s. p. neprihliadal. Dôvod neúčasti žalobcu na pojednávaní súd neuznal za ospravedlniteľný. Preto súd vec podľa ust. § 101 ods.2 O.s.p. prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov, pričom prihliadol na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením žalobného návrhu, žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, žiadosti oprávneného (navrhovateľa) na zmenu exekútora, rozhodnutia exekučného súdu s doručenkou a zistil tento skutkový stav veci:

Súdny exekútor JUDr. Pavel Šajánek so sídlom v Senici podal dňa 22.9.2006 na Okresný súd Trenčín žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného: POHOTOVOSŤ, s.r.o. Bratislava (navrhovateľa) proti povinnému: X. L., bytom X. E. pre vymoženie (25.600,- Sk) 849,76 eur, istiny s príslušenstvom a poverenie mu bolo udelené.

Dňa 6.9.2010 podal oprávnený - navrhovateľ návrh na zmenu súdneho exekútora.

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 22.1.2011 č.k. 59Er/2140/2006-8, EX 700/2006 vyhovel žiadosti o zmenu exekútora.

Od podania žiadosti o zmenu súdneho exekútora dňa 6.9.2010 do vydania uznesenia exekučným súdom dňa 22.1.2011 po odpočítaní 30-dňovej zákonnej lehoty uplynula doba 11,5 mesiacov.

Podľa § 44 ods. 7 zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku (v znení od 1.9.2005 do 1.12.2006) oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku (v znení od 1.12.2006) oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 3 ods.1 písm. d) zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 6 ods. 1,2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení nesk. predpisov ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 6 ods.4 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení nesk. predpisov ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

Podľa § 9 ods.1,2 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení nesk. predpisov štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení nesk. predpisov nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení nesk. predpisov ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods.1,2,3 cit. zák. (1) uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.(2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. (3) Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1,2,3 cit. zák. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo

škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa článku 1 ods.2 Ústavy SR Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa článku 2 ods.2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 7 ods.5 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Podľa článku 3 ods.1,2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zmluvná podmienka, ktoré nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou, štandardnou zmluvnou.

Podľa článku 4 ods.1,2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia čl.7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí. Hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje ani k definícii hlavného predmetu zmluvy ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj na tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné.

Podľa článku 6 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa článku 7 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

V danom prípade sa navrhovateľ domáhal priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy nesprávnym úradným postupom okresného súdu z dôvodu, že exekučný súd postupoval nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k rozhodnutiu o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Výšku škody vyčíslil znaleckým posudkom na sumu minimálne 31,68 eur ako vynaložené náklady spojené so správou a vymáhaním pohľadávky v období rokov 2009-2012 na každý jednotlivý spis. Táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene exekútora by dodržal zákonom stanovenú dobu.

Súd v danom prípade skúmal, či boli dané predpoklady vzniku zodpovednosti odporcu za škodu a to existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Výšku majetkovej škody si navrhovateľ vyčíslil ako náklady spojené so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu počas rokov 2009-2012 na základe znaleckého posudku vo výške minimálne 31,68 eur na každý spis. Súd bol názoru, že skutočná škoda, ktorú navrhovateľ žaluje mohla vzniknúť iba počas tvrdenej nečinnosti súdu a táto podľa exekučného spisu bola v trvaní 11,5 mesiacov a nie 3 rokov, pre ktoré obdobie bola vyčíslená škoda. Okrem toho bol súd názoru, že navrhovateľ musel spravovať pohľadávky aj v čase nečinnosti súdu a mohol do rozhodnutia súdu vykonávať úkony. Súd vyčíslenú škodu nepovažoval za skutočnú škodu.

Za nesprávny úradný postup možno považovať aj porušenie povinnosti štátneho orgánu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, ako aj postup v rozpore s platnými právnymi normami. Podľa ustálenej praxe ústavného súdu nie každé prekročenie zákonnej lehoty automaticky znamená, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu, pretože je nutné skúmať všetky okolnosti, ktoré k tomuto prekročeniu viedli. K predpokladu vzniku zodpovednosti bol súd názoru, že tunajší súd nie je kompetentný preskúmať procesný postup iného všeobecného súdu, pretože takýmto kompetentným súdom je len Ústavný súd SR (KS Nitra 9Co 285/2011). Navrhovateľ nepredložil žiadne súdne rozhodnutie, ani dôkaz o konštatovaní prieťahov v namietanom exekučnom konaní, čím nebolo preukázané splnenie tohto predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu.

Inak bol súd názoru, že postup exekučného súdu, nemožno označiť za rozporný so zákonom a lehotou, teda nemožno ho charakterizovať ako prieťahy v súdnom konaní, pretože musel skúmať platnosť spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnutie rozhodcovského súdu v zmysle súčasnej judikatúry. So vstupom Slovenskej republiky do európskeho hospodárskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka zák. č. 150/2004 Z.z. s účinnosťou od 1.4.2004 v piatej hlave začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až § 60) a uvedená právna úprava má základ v Smernici Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa prechodných a záverečných ustanovení k úpravám účinným od 1.4.2004 (§ 897f ods. 3) spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa musia dať do súlade s ustanoveniami § 53 a 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ust. § 55 ods.1, ak ide o náležitosti zmluvy a s ust. § 57 tohto zákona do 3 mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré nie sú dané do súladu s ust. § 53,54 a 57 tohto zákona podľa ods.3, sú neplatné po uplynutí 3 mesiacov dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Z ust. § 54 ods.1,2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Ako vyplýva z Ústavy SR, Slovenská republika je viazaná medzinárodnými záväzkami, zmluvami a predpismi, ako aj Smernicami Európskej únie, vrátane Smernice č. 93/13/EHS, a medzinárodné záväzky, vyplývajúce z členstva Slovenskej republiky v Európskej únii majú prednosť pred právnym poriadkom platným na území SR. Podľa článku 7 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách členské štáty musia zabezpečiť, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov. Zmluva o úvere, na základe ktorej si navrhovateľ uplatňoval svoje peňažné nároky voči povinnému v rámci exekučného konania bola zmluvou spotrebiteľskou, a táto zmluva ako aj exekučný titul podliehali súdnemu prieskumu nekalých zmluvných podmienok, na základe čl. 6 Smernice č. 93/13/EHS. Na súd však bola vec predložená až v rámci exekučného konania a po zistení, že zmluva o úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a vykonateľný rozhodcovský rozsudok obchádza ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, resp. na práva spotrebiteľa a neprijateľné zmluvné podmienky vôbec neprihliadol, exekučný súd zastavil exekúciu v zmysle čl. 7 Smernice, aby nekalé zmluvné podmienky spotrebiteľa už nezavazovali, v súlade so záväzkami, vyplývajúcimi pre tento štát z medzinárodného práva. Takýmto postupom exekučný súd iba neuznal rozhodcovský rozsudok za spôsobilý exekučný titul a žalobca si mohol svoje právo na vymoženie istiny s príslušenstvom vymáhať žalobou na všeobecnom súde, v podstate okamžite po doručení rozhodnutia a získať nový exekučný titul a na jeho podklade viesť ďalšiu exekúciu. Tvrdenia navrhovateľa, že už nebolo možné

získať iný exekučný titul na vymożenie tej istej pohľadávky pre prekážku veci rozhodnutej nebolo ničím podložené a preukázané ani jediným zastavujúcim uznesením všeobecného súdu, z ktorého by tieto skutočnosti vyplývali. V konečnom dôsledku navrhovateľ si z 2 možných alternatív v základnom konaní vybral súkromnoprávny orgán- rozhodcovský súd s rozhodcovským (súkromnoprávnym) konaním, teda dal prednosť tomuto orgánu pred všeobecnými súdmi, čím sa vyhol súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktorú v základnom sporovom konaní pri plnení zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere skúma súd ex offa. Ak by rozhodcovské súdy postupovali rovnakým spôsobom ako všeobecné súdy a vychádzali by zo súdnej praxe, Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ďalších zákonov na ochranu spotrebiteľa, súd by nemal dôvod v rámci exekučného konania kontrolovať obsah celej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a posudzovať prijateľnosť, resp. neprijateľnosť zmluvných podmienok čase dlhšom ako 30 dní a nemusel by zastavovať exekúciu. Z týchto dôvodov súd dospel k záveru, že exekučný súd nepochybil vo svojom úradnom postupe, keďže aplikoval normy medzinárodného práva, ktorými je SR ako člen Európskej únie viazaná a ktoré majú prednosť pre ustanoveniami slovenského právneho poriadku a poskytol spotrebiteľovi potrebnú súdnu ochranu pred nekalými zmluvnými podmienkami.

Na základe uvedeného zároveň nebola zistená ani príčinná súvislosť medzi porušením práva a škodou. Nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného nezapríčinil exekučný súd ale samotný povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikročiť k vymáhaniu formou exekúcie. Navrhovateľ poukazuje na vyvolanie uvedených rizík, avšak je všeobecne známe a počíta sa pri každom podnikaní s určitým rizikom podnikania. Samotnú situáciu vyvolal sám navrhovateľ aj tým, že si z 2 možných alternatív v základnom konaní vybral súkromnoprávny orgán- rozhodcovský súd s rozhodcovským (súkromnoprávnym) konaním, resp. formu notárskej zápisnice, teda dal prednosť tomuto orgánu pred všeobecnými súdmi ako nositeľmi verejnej moci. Aj toto je jeho jedno z rizík jeho podnikania a musí znášať následky takéhoto vlastného výberu.

V danom prípade teda nebol preukázaný žiaden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a to nesprávny úradný postup, ani vznik škody v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom ani výška skutočnej škody a súd žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd tvrdí, že keď neboli splnené zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti odporcu za majetkovú ujmu, zároveň nie sú splnené ani zákonné podmienky pre priznanie nemajetkovej ujmy.

Súd bol názoru, že nárok navrhovateľa nie je premlčaný podľa § 19 ods. 1,2,3 zák. č. 514/2003 Z.z., aj keď navrhovateľ neuviedol, kedy presne sa dozvedel o vzniku škody, pretože 3-ročná premlčacia doba neuplynula od vydania rozhodnutia dňa 22.1.2011 do dňa podania žaloby dňa 27.9.2012.

Súd rozhodol o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich v lehote stanovenej v § 151 ods.1 O.s.p. nevyčísľil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Trenčín písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie je potrebné podať v počte 2 rovnopisov, ak potrebný

počet rovnopisov účastníkov nepredloží, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, § 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

- rozhodoval vylúčený sudca,

- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,

- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (dôkazy sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, dôkazmi má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, účastník konania bez svojej viny nemohol dôkazy označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa),

- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, § 205a ods. 1, § 221 ods. 1 O. s. p.).